

da je to velik greh? Mojo zapoved si prelomila, sedaj si pa le izberi, hočeš-li rajše hraniti pet sirotic, ali pa samo dve?« — Žena si je mislila: Bolje je hraniti dve, nego pa pet, pa je rekla: »Dve!« Komaj je to izgovorila, izginil

je Kristus, pokazali sta se pa dve mali kačici, kateri sta jo spremljevali do doma; ko pa je v svojo hišo stopila, skočili sta ji na prsa in jo počeli sisati in jo vedno sisali do njene smrti. To je bila kazen, ker ni spoštovala praznika.

Veronika z Malega Grada.

(Po kamniški pripovedki.)

Poglej kapelo na gorici,
— Tako mi déj je stari ded —
Pod njo se v zemeljski temnici
Globoko skriva strašna klet.

Vrh holma na planjavi ravni,
Kjer klet grozi na trdnem dnu,
Se dvigalo je v dobi davni
Zidovje Malega Gradú.

Živela v dvorih je devica,
Nečuvvene krasote cvet,
Veronika, gradú kraljica,
Stražeč si zlatov broj nešet.

Sprejel je deve grad bogate
Nekoč v blesteči kras dvoran
Pobožne tri duhovne brate,
Tri brate, rójene en dan.

Ob jezeru, ki oblivalo
Ta hrib je daleč na okrog,
Jih oče je pod kočó malo
Skrbnó gojil — čolnar ubog.

A ko so vzrasli dečki zali,
Ostavlil je roditelj svet,
Vsi službo božjo so izbrali,
Učili se več dolgih let.

Domov vrnivšim pa velelo
Hvaležno jim srcé je vsem,
Da tri-nadstropno v čast kapelo
Bogú zgradé na holmu tem.

Povelju božjemu pokorni
Povsod prosili so darov,
V iskrenih prošnjah neumorni
Prišli so pod bogati krov.

A ne izide glas proseči
Iz ust duhovnim bratom še,
Zadene že pogled preteči
Jih iz očes Veronike.

»Mar ménite li, glupci smeli
Da zhiram v am imetek svoj,
In da zlató cvetè kapeli,
Ki holm bi omejila moj?«

»Namah se rajše zvijem v zmaja,
Ki polni žrelo mu otrov,
Kot da od svojega sijaja
Najmanjših dala bi darov!«

In glej! — Iz grla oddonelo
Brezbožno komaj je slovó,
Ko kazen ji telo v odelo
Zagrne črno in temno.

In kači-deklici nadene
Luskinast na hrbet oklep,
V greben lasé nabere njene,
A nogi v dolg spoji ji rep.

Ko bratje izbežé iz grada,
Za njimi zemlja zazija,
In v žrelo temnega prepada
Pogrezne kača se do dna.

*

Ob letu pak so svečeniki
Na mestu tem zidali hram.
Trije blesteli žrtveniki
So nad prokletstvom temnih jam.

Še danes se na holmcu dviga
Kapelica v nadstropjih treh.
Gradú ošabnega — več ni ga,
Le v kleti spira deva greh.

A. M.

